

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 6263/24
11.3.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Сање Кнежевић Јојић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије - Министарства одбране - Управе за инфраструктуру, Београд, Балканска 53, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, Тимочка 15, против тужене Градске општине Земун, Магистратски трг 1, коју заступа Градско правобранилаштво града Београда-Одељење ГО Земун, Магистратски трг 1, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 2252/23 од 15.5.2024. године, у седници већа одржаној дана 11.3.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 2252/23 од 15.5.2024. године, у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 2252/23 од 15.5.2024. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилца да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 102.375,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се утврди да је неистинита исправа под називом “Потврда”, издата од стране Града Београда - Градске општине Земун - Одељења за имовинско правне и стамбене послове под бројем 463-359/93-6 од 27.12.2007. године, да иста не производи правна дејства, те да се поништавају правне последице које је проузроковала, што би тужена била дужна да призна. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 141.187,50 динара.

Против наведене пресуде, тужилца је благовремено изјавила жалбу, побијајући је

у целости из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима прописаним одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), овај суд је оценио да је жалба неоснована.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, а супротно наводима жалбе ни она из тачке 12 истог става, јер пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о свим битним чињеницама.

Према образложењу побијане пресуде и стању у списима, правноснажним решењем тужене од 30.06.1993. године је инвеститору, непарничару АА утврђено право на претварање заједничких просторија-вешернице и сушионице у стамбеној згради број ..., у ... у ..., у једнособан стан од око 37м² и обавезан је да носиоцу права располагања, односно права својине на стану као посебном делу зграде, за одузето право коришћења заједничке просторије исплати накнаду која одговара сразмерном делу грађевинске вредности заједничке просторије. На основу наведеног решења је, у складу са тада важећим одредбама Закона о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове, пред туженом спроведен поступак утврђивања накнаде за одузету заједничку просторију у односу на све станове, осим за станове број 2, 5, 8 и 11, на којима је тада носилац права располагања била Војска Југославије, а пошто са војском није постигнут споразум, с обзиром да се није изјаснила у погледу налаза вештака о утврђеној вредности заједничке просторије пре адаптације, те је предмет у складу са одредбама чл. 30-32 Закона о надзиђивању зграда и чл. 61 Закона о експропријацији уступљен ванпарничном одељењу Четвртог општинског суда у Београду, који је правоснажним решењем Р1 4/98 од 12.11.2002. године констатовао да се сматра повученим предлог овде тужиоца, као предлагача против противника предлагача АА, ради одређивања накнаде за одузето право коришћења заједничке просторије у ..., ..., а услед тога што странке нису приступиле на рочиште. Тужена је, по захтеву АА, дана 27.12.2007. године издала потврду бр. 463-359/93-6, којом у сврху укњижења предметног стана, потврђује да су према правноснажном решењу од 30.06.1993. године носиоцима права располагања, односно носиоцима права својине, измирене све новчане обавезе. Увидом у списе предмета Трећег основног суда у Београду, утврђено је: да је по предлогу овде тужиоца, као предлагача, против АА, као противника пред тим судом поново покренут исти ванпарнични поступак, који се актуелно води под бројем Р1 167/15; да је у том поступку решењем Р1 1070/10 од 21.03.2013. године предлагачу утврђена накнада за одузету заједничку просторију – вешарницу и суштионицу у ... у ... од око 37 м², а противник, инвеститор обавезан да јој за станове бр. 2, 8, 10 и 11 исплати 96.986,41 динара са каматом од 01.10.2012. године; да је наведено првостепено решење укинато решењем вишег суда од 29.10.2015. године (из разлога што је изостало утврђење и грађевинске вредности целог објекта, као и јасни разлози у вези са постојањем овде спорне потврде којом тужена потврђује да је противник предлагача измирио своје обавезе), након чега је ванпарнични суд у поновном поступку дописом од 27.02.2017. године наложио овде туженој доставу доказа о извршеној исплати накнаде за одузету заједничку просторију (по потврди од 27.12.2007. године); да је тај поступак правоснажно прекинут решењем Р1 167/15 од 07.11.2017. године до предлога предлагача за наставак поступка, а пошто општина достави тражено; да је АА према изводу из МКУ преминуо 6.4.2019.године; да је заменик правобраниоца тужене дописом од 02.10.2019. године тражио од тужене да стави ван снаге потврду од 27.12.2007. године, с обзиром да не постоји доказ да је исплаћена накнада за коришћење заједничких просторија Министарству одбране, као власнику станова бр. 2, 5, 8 и 11, али да по том његовом захтеву није поступљено са

образложењем да ванпарнични суд још увек није вратио општинске списе предмета 463-359/93 у којима се налази наведена потврда; да у наведеним списима тужежне општине постоје копије уплатница из којих произлази да је сада пок. АА на име накнаде за одузето право коришћења заједничке просторије исплатио: 437,68 динара дана 28.12.2015. године, 1.059,65 динара (не види се датум уплате) и 635,79 динара дана 26.10.1994. године.

Оценивши да на страни тужиоца, сходно одредби члана 194 Закона о парничном поступку постоји правни интерес за утврђење неистинитости спорне исправе којом се потврђује да је сада пок. АА измирио све новчане обавезе према тужиоцу, а пошто та исправа представља доказно средство у ванпарничном поступку који тужилац, као предлагач води против АА, ради одређивања накнаде за одузето право коришћења заједничких просторија, првостепени суд је био става да се тужбом за утврђење истинитости, односно неистинитости неке исправе може тражити само да се утврди да ли исправа потиче или не потиче од лица које је означено као њен издавалац, али не и испитивање тачности садржине исправе, јер се правна заштита која се пружа у овој ситуацији тиче само аутентичности потписа даваоца изјаве и издаваоца, коју тужена, као издавалац наведене исправе током овог поступка и није спорила, као ни да та исправа потиче од ње, као издаваоца, услед чега је, закључивши да је спорна исправа истинита, тужбени захтев одбио као неоснован.

Правилност овако донете одлуке није доведена у сумњу жалбеним наводима.

И по оцени овог суда, утврђивање истинитости или неистинитости неке исправе само по себи јесте дозвољено тужбом у смислу одредбе чл. 194 ст. 1 Закона о парничном поступку, али само под условима прописаним одредбом чл. 194 ст.2 истог закона, односно уколико тужилац има правни интерес за такво утврђење пре доспелости захтева за чинидбу из истог правног односа, или ако има неки други правни интерес.

Код правилне оцене првостепеног суда да тужена јесте издавалац спорне исправе, тужба за утврђење њене истинитости или неистинитости правилно је ограничена само на утврђење да ли та исправа потиче или не потиче од онога који је у њој означен као издавалац, а правна заштита само на оцену аутентичности потписа издаваоца. Осим тога, право тужиље на захтев за исплату из те исправе доспело је далеко пре него што је тужбом из 2018.године покренула овај поступак, у ком смислу је она још 1998.године пред Трећим општинским судом у Београду покренула први ванпарнични поступак са захтевом за исплату, па пошто исти није мериторно окончан, исти поступак је поново покренула 2010.године. У ситуацији у којој се о доспелом захтеву тужиље за исплату још увек одлучује, при чему јој према стању у списима ванпарничног предмета право на ту исплату није ни оспорено из разлога прописаних одредбом чл. 238 ст. 3 ЗПП, која дозвољава доказивање да су у исправи неистинито утврђене чињенице, то по оцени овог суда у конкретној ситуацији тужиља све до правоснажног окончања ванпарничног поступка у смислу одредбе чл. 194 ЗПП нема ни правни интерес за тражено утврђење. Иако је наведено санкционисано одбачајем тужбе, по њеном претходном испитивању у смислу одредбе чл. 294 став 1 тачка 6 ЗПП, а под условима прописаним ставом 2 наведене одредбе, пошто је то изостало, жалбом се неосновано побија одлука суда којом је у овој фази поступка тужбени захтев одбијен.

Правилност првостепене одлуке није доведена у сумњу жалбеним наводима којим се указује на погрешну оцену првостепеног суда да у конкретном случају, с обзиром на постојање доказа о неким уплатама пок. АА на име накнаде за одузето право коришћења заједничке просторије, тужилац применом правила о терету

доказивања из чл. 231 ст. 2 ЗПП није пружио одговарајуће доказе у смислу висине евентуално преостале неизмирене обавезе, тим пре што ни сама тужена током поступка није децидно тврдила да се предметне уплате односе на овде тужиоца, а који није једини који је по основу одузетог права коришћења стекао право на накнаду, чијом је исплатом било условљено издавање овде спорне потврде. Међутим, иако основани, овакви жалбени наводи су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, образложену коначно и правилним закључком да приватна исправа није као уговор у смислу одредби Закона о облигационим односима, па ни других материјалноправних прописа подложна тужбом траженим санкцијама поништаја, односно утврђењу да не производи правно дејство.

Сходно наведеном, Апелациони суд је на основу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке побијане пресуде донето је погрешном применом материјалног права, због чега је морало бити преиначено сагласно одредби члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку на начин као у ставу другом изреке ове пресуде.

Наиме, туженој су, применом одредби чланова 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, с обзиром на успех у спору и у границама опредељеног захтева, као потребни ради вођења овог поступка, признати трошкови за састав једног образложеног поднеска у износу од 16.875,00 динара и на име заступања на 4 одржана рочишта у износу од по 21.375,00 динара, укупно 102.375,00 динара, све према Адвокатској тарифи важећој у време пресуђења, док јој нису признати трошкови заступања на 3 неодржана рочишта, ради тога што те трошкове није ни тражила, а суд је у обавези да се приликом одлучивања о трошковима поступка креће у границама захтева.

С обзиром на исход жалбеног поступка, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостпеног поступка, па је применом одредбе члана 165 став 1 ЗПП, одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде. При томе, овај суд је имао у виду да је ожалбена пресуда делимично преиначена, али имајући у виду да је преиначење извршено само у незнатном делу накнаде трошкова поступка, то наведено преиначење не оправдава досуђивање трошкова жалбеног поступка.

**Председник већа-судија
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић